

Sygnatura akt Sygnatura

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Miejscowość, dnia Data

w następującym składzie:

Przewodniczący:

Protokolant:

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu

sprawy

- I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w B. na rzecz powódki K. B. kwotę 12709 zł (dwanaście tysięcy siedemset dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2012r. do dnia zapłaty;**
- II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;**
- III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1260 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- IV. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 636 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy oraz kwotę 630,63 zł tytułem poniesionych wydatków;**
- VI. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;**
- VII. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 929,50 zł.**

UZASADNIENIE

Powódka K. B. pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 2 października 2012 r. domagała się od strony pozwanej (...) S. A. w B. zapłaty kwoty 20628,90 zł oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przewidzianych.

Powódka podniosła, iż pracowała u strony pozwanej w okresie od 1.09.1969 r. do 30.06.1996 r. na stanowiskach: aparatowa, laborantka, konfektioner – operator urządzeń dozujących i magazynier. Po zakończeniu pracy otrzymała świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za okres 14 lat i 11 miesięcy. Po ustaniu zatrudnienia powódka zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. i otrzymała zasiłek dla bezrobotnych, następnie świadczenie przedemerytalne, które od 1.08.2004 r. przejął Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wypłacając zasiłek przedemerytalny. Po ukończeniu 55 roku życia powódka wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej emerytury, jednakże od pracownika ZUS otrzymała informację, iż nie może tego świadczenia uzyskać bowiem nie spełnia warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Pobierając w dalszym ciągu świadczenie przedemerytalne powódka pod koniec 2011 roku dowiedziała się, że inni pracownicy strony pozwanej, zatrudnieni w takich samych warunkach i w podobnym wieku otrzymują pełne świadczenie emerytalne.

W związku z tym powódka wystąpiła do strony pozwanej o wystawienie prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, które potwierdzi jej zatrudnienie w szczególnych warunkach przez prawie 19 lat.

Strona pozwana wystawiła powódce żądane świadectwo w dniu 16.11.2011 r.

Powódka wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., z nowym świadectwem i otrzymała decyzję o przyznaniu emerytury z dniem 1.12.2011 r.

Zdaniem powódki, z winy pracodawcy tj. z powodu nieprawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych otrzymywała przez okres od ukończenia przez nią 55 roku życia tj. od sierpnia 2009 r. do października 2011 r. zasiłek przedemerytalny w wysokości 783,24 zł, natomiast powinna otrzymywać emeryturę w wysokości 1661 zł.

Powódka więc wystąpiła do byłego pracodawcy o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, tytułem wyrównania szkody jaką poniosła przez pozwanego w związku z nieprawidłowym świadectwem. Strona pozwana, kilkakrotnie wzywana do zapłaty i polubownego załatwienia sprawy nie uznała roszczenia powódki.

Pismem z dnia 29.04.2013r. powódka, po otrzymaniu opinii biegłego sądowego ograniczyła powództwo do kwoty **18155,43 zł.**(K. 114)

Strona pozwana (...) S. A. w B. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przewidzianych.

Pozwana spółka przyznała, iż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach powódki w dniu 15.12.1997 r. nie było prawidłowe.

Zdaniem strony pozwanej powódka przyczyniła się do powstania szkody, bowiem powinna była zadbać o wydanie przez pozwanego poprawnego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, gdyż pracownik jest najlepiej zorientowany jaką pracą i kiedy świadczył oraz czy praca ta była świadczona w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Najpóźniej powódka powinna wystąpić do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie otrzymanego świadectwa, w roku 2008, tj. po ukończeniu 55 roku życia i wówczas nie poniosłaby szkody. W związku z tym obowiązek naprawienia szkody powinien ulec zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron.

Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła, iż powódka błędnie przyjęła, iż emeryturę w wysokości 1661 zł otrzymałaby również gdyby decyzja o jej przyznaniu została wydana w roku 2009, bezpośrednio po osiągnięciu przez powódkę wieku 55 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. B. pracowała u strony pozwanej (...) S. A. w B. (dawniej Zakładach (...) S. A.) w okresie od 1.09.1969 r. do 30.06.1996 r. na stanowiskach: laborant, wydawca magazynowy, konfeksjoner. Powódka posiada wykształcenie zawodowe.

Dowód: Świadectwo pracy z dnia 30.06.1996 r. akta osobowe

Po zakończeniu pracy otrzymała świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za okres 14 lat i 11 miesięcy.

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 929,50 zł.

Dowód: Świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze z dnia 15.12.1997 r. k. 5, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 59

Następnie powódka pracowała w Zakładach (...) – (...) Sp. z o. o. w B. w okresie od 1.07.1996 r. do 17.02.1998 r.

Dowód: Świadcstwo pracy z dnia 16.02.1998 r. – akta osobowe

Po ustaniu zatrudnienia powódka zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. i otrzymała zasiłek dla bezrobotnych, następnie świadczenie przedemerytalne, które od 1.08.2004 r. przejął Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wypłacając zasiłek przedemerytalny. Od marca 2009 r. zasiłek przedemerytalny wynosił 726,14 zł, od marca 2010 r. wynosił 759,69 zł a od marca 2011 r. wynosił kwotę 783,24 zł.

Dowód: akta organu rentowego, decyzje ZUS z dnia 27.03.2009 r., 25.03.2010 r., 25.03.2011 r. k. 6 -8, zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy z dnia 28.05.2012 r. k. 21, pismo k. 22

Po ukończeniu 55 roku życia powódka wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej emerytury, jednakże od pracownika ZUS otrzymała informację, iż nie może tego świadczenia uzyskać bowiem nie spełnia warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: zeznania powódki

Pobierając w dalszym ciągu świadczenie przedemerytalne powódka pod koniec 2011 roku dowiedziała się, że inni pracownicy strony pozwanej, zatrudnieni w takich samych warunkach i w podobnym wieku otrzymują pełne świadczenie emerytalne.

W związku z tym powódka wystąpiła do strony pozwanej o wystawienie prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, które potwierdzi jej zatrudnienie w szczególnych warunkach przez prawie 19 lat.

Dowód: zeznania powódki, wnioski powódki z dnia 25.10.2011 r. k. 58

Strona pozwana wystawiła powódce żądane świadectwo w dniu 16.11.2011 r.

Dowód: Świadcstwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z dnia 16.11.2011 r. k. 9

Powódka wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., z wnioskiem o emeryturę dołączając nowe świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze i otrzymała decyzję o przyznaniu emerytury z dniem 1.12.2011 r. w miesięcznej kwocie 1660,96 zł.

Dowód: decyzja z dnia 13.01.2012 r. k. 11, akta rentowe

Powołany w sprawie biegły wyliczył, iż powódka w okresie od 13.08.2009 r. do 30.11.2011 r. otrzymałaby łącznie emeryturę w kwocie 36373,53 zł netto. W tym okresie otrzymała zasiłek przedemerytalny w kwocie 18218,10 zł netto. Różnica pomiędzy pobranym zasiłkiem przedemerytalnym a kwotą hipotetycznej emerytury wynosi 18155,43 zł.

Dowód: opinia biegłej I. S. k. 85 – 94

Powódka więc wystąpiła do byłego pracodawcy o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, tytułem wyrównania szkody jaką poniosła przez pozwanego w związku z nieprawidłowym świadectwem. Strona pozwana, kilkakrotnie wzywana do zapłaty i polubownego załatwienia sprawy nie uznała roszczenia powódki.

Dowód: wezwane do zapłaty k. 16 - 17, k. 25, odpowiedź strony pozwanej k. 18, k. 20, k. 26, pismo powódki k. 19,

Sąd rozważył:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka K. B. pracowała u strony pozwanej (...) S. A. w B. (dawniej Zakładach (...) S. A.) w okresie od 1.09.1969 r. do 30.06.1996 r. na stanowiskach: laborant, wydawca magazynowy, konfeksjoner. Po zakończeniu pracy otrzymała świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za okres 14 lat i 11 miesięcy. Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 929,50 zł. Po ustaniu zatrudnienia powódka zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. i otrzymała zasiłek dla bezrobotnych, następnie świadczenie przedemerytalne, które od 1.08.2004 r. przejął Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wypłacając zasiłek przedemerytalny. Od marca 2009 r. zasiłek przedemerytalny wynosił 726,14 zł, od marca 2010 r. wynosił 759,69 zł a od marca 2011 r. wynosił kwotę 783,24 zł. Po ukończeniu 55 roku życia powódka zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej emerytury, jednakże od pracownika ZUS otrzymała informację, iż nie może tego świadczenia uzyskać bowiem nie spełnia warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Pobierając w dalszym ciągu świadczenie przedemerytalne powódka pod koniec 2011 roku dowiedziała się, że inni pracownicy strony pozwanej, zatrudnieni w takich samych warunkach i w podobnym wieku otrzymują pełne świadczenie emerytalne. W związku z tym powódka wystąpiła do strony pozwanej o wystawienie prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, które potwierdzi jej zatrudnienie w szczególnych warunkach przez prawie 19 lat. Strona pozwana wystawiła powódce żądane świadectwo w dniu 16.11.2011 r. Powódka wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., z wnioskiem o przyznanie emerytury i otrzymała decyzję o jej przyznaniu z dniem 1.12.2011 r. w miesięcznej kwocie 1660,96 zł.

Powołany w sprawie biegły wyliczył, iż powódka w okresie od 13.08.2009 r. do 30.11.2011 r. otrzymałaby łącznie emeryturę w kwocie 36373,53 zł netto. W tym okresie otrzymała zasiłek przedemerytalny w kwocie 18218,10 zł netto. Różnica pomiędzy pobranym zasiłkiem przedemerytalnym a kwotą hipotetycznej emerytury wynosi 18155,43 zł. Sąd uznał, iż sporządzona przez biegłego sądowego opinia jest rzetelna, a poczynione przez biegłego ustalenia i wyliczenia nie budzą wątpliwości. Również strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń do sporządzonej opinii.

Zgodnie z art. 471 k. c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zdaniem Sądu strona pozwana w sposób nieprawidłowy określiła charakter pracy wykonywanej przez powódkę, którą zakwalifikowała wprawdzie do pracy w warunkach szczególnych, ale w nie właściwym okresie, co później potwierdziła wystawiając powódce prawidłowe świadectwo pracy korygując okres pracy powódki w warunkach szczególnych.

Na pracodawcy spoczywa obowiązek wydania świadectwa pracy zawierającego wszelkie niezbędne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego wynikający z art. 97 k.p. § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15 maja 1996 r. (Dz. U. Nr 60, poz. 282) oraz art. 125a ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., zwanej dalej ustawą o emeryturach i rentach).

W związku z powyższym to strona pozwana ponosi względem powódki odpowiedzialność na podstawie art. 471 k. c. w związku z art. 300 k.p., bowiem na skutek błędu popełnionego przez pracodawcę nienależycie wykonującego swe obowiązki doszło do powstania szkody.

Natomiast zdaniem Sądu powódka przyczyniła się do powstania szkody, bowiem powódka do pracodawcy wystąpiła dopiero w październiku 2011 r.

Zdaniem Sądu pracownik, który najlepiej wie w jakich warunkach pracował winien podjąć wcześniej działania prowadzące do skorygowania wadliwego świadectwa pracy, skutkiem czego nie doszłoby do zaniżenia świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Wielokrotnie w przedmiocie przyczynienia się pracowników do powstania lub zwiększenia szkody wyrządzonej przez pracodawcę wypowiadał się Sąd Najwyższy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2011 r. (I PK 197/10), który brzmi: „... Zaniechania lub zaniechania pracowników w terminowym żądaniu skorygowania wadliwie wystawionych dokumentów ze stosunku pracy, niezbędnych do dochodzenia we właściwej wysokości świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie mogą być pomijane przy ocenie podstaw prawnych i rozmiaru odpowiedzialności za szkody wyrządzone wskutek uzyskania zaniżonych świadczeń emerytalnych z powodu potencjalnie wadliwego "posiłkowego" współdziałania w ich uzyskaniu ze strony pracodawców (lub innych płatników składek).”

Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyrokach z dnia 18.10.2011 (I PK 54/11) z dnia 27.06.2011 (IPK 200/10).

Zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę mamy do czynienia z taką właśnie sytuacją, gdyż bezspornie strona pozwana wystawiła powódce wadliwe świadectwo. Zdaniem Sądu, stosując przepis art. 362 k. c. w związku z art. 300 k. p. stopień winy obu stron w przedmiotowej sprawie nie jest równy. Strona pozwana jako pracodawca zatrudnia bowiem wykwalifikowane kadry i pracownik może być przekonany otrzymując świadectwo pracy, iż jest ono zgodne z rzeczywistością. Sąd wziął pod uwagę okoliczności obiektywne, m. inn. stopień wykształcenia powódki, fakt, iż była zatrudniona na różnych stanowiskach. Powódka była bowiem pracownikiem fizycznym i posiadała wykształcenie zawodowe.

Sąd przyjął, iż skoro powódka nie kwestionowała świadectwa pracy, to ponosi konsekwencje wadliwości wspólnie z pracodawcą, gdyż powinna wykazać się przynajmniej przeciętną przezornością w staraniu się o własne sprawy.

Reasumując, Sąd przyjął, iż powódka przyczyniła się do zaistniałej szkody w 30%, zaś pozwany pracodawca w 70%.

Mając na względzie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, poczynione ustalenia Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 12709 zł tytułem odszkodowania, na podstawie art. 471 k. c. w związku z art. 300 k. p., przy zastosowaniu art. 362 k.c. Orzeczenie dotyczące zapłaty ustawowych odsetek zostało oparte na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC w zw. z art. 300 KP, od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia, czyli od 2 lipca 2012 r. (wezwane do ugodowego załatwienia sprawy nadane w dniu 25 lipca 2012 r., plus siedem dni)(pkt. I wyroku)

Sąd oddalił powództwo co do kwoty powyżej 12709 zł .(pkt.II wyroku)

Koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone na podstawie art. 100 k. p. c., w związku z czym strona pozwana została zobowiązana zapłacić na rzecz powódki kwotę 1260 zł (§ 11 ust 1 pkt 2 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), pkt. III wyroku, zaś powódka została zobowiązana do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w kwocie 540 zł § 11 ust 1 pkt 2 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) , pkt. IV wyroku

O obowiązku zapłaty przez stronę pozwaną na rzecz Skarbu Państwa, nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od wniesienia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, orzeczono w punkcie V sentencji wyroku na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Stronę pozwaną Sąd obciążył również obowiązkiem zwrotu 70 % poniesionych wydatków na opinię biegłego, na podstawie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)

Sąd odstąpił od obciążania powódki wydatkami, bowiem obciążanie powódki nie było szczególnie uzasadnione (art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), pkt. VI wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono jak w pkt. VII sentencji wyroku na zasadzie art. 477² § 1 k.p.c., w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, którego wysokość wynosiła 929,50 zł brutto.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron;
3. kal. 14 dni.